

ZAGADNIENIE PRAWNE

W sprawie o zasiłek chorobowy na skutek apelacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 24 kwietnia 2014 r.

Czy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.1990 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa ma zastosowanie do ubezpieczonego, który w okresie orzeczonej niezdolności do pracy uzyskał zaświadczenie właściwego lekarza o odzyskaniu zdolności do pracy i związku z tym zaświadczeniem podjął pracę zarobkową.

UZASADNIENIE

Przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne wyłoniło się w następującym stanie faktycznym i prawnym sprawy.

Decyzją z 27 listopada 2013 r., znak [...]19/2013/ZAS Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił T. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 19 września 2013 r. do 8 października 2013 r. i jednocześnie zobowiązał do zwrotu zasiłku chorobowego nienależnie pobranego z funduszu chorobowego w kwocie 9.804,80 zł oraz odsetek w kwocie 143,18 zł. Jako podstawę prawną zaskarżonej decyzji organ rentowy wskazał art. 17, art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. A i art. 66 ustawy z 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010r. Nr 77, poz. 512 tekst jednolity) oraz art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.) W uzasadnieniu faktycznym decyzji wskazane zostało, że odwołujący się jest zatrudniony w K[...]5. Organ rentowy dokonał wypłaty zasiłku chorobowego za okres od 24 kwietnia 2013 r. do 8 października 2013 r. Od 7 października 2013 r. odwołujący się podjął pracę u płatnika K[...]5. O fakcie tym organ rentowy został poinformowany przez pracodawcę ubezpieczonego K[...]5

pismem z 4 listopada 2013 r. (wpływ do organu rentowego 7 listopada 2013 r.). Wobec tego organ stwierdził, że T. C. wykorzystywał zwolnienie od pracy na podstawie zaświadczenia lekarskiego wydanego na okres od 19 września 2013 r. do 15 października 2013 r. niezgodnie z jego celem i nie ma prawa do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Decyzją z dnia 27 listopada 2013 r., znak [...]21/2013/ZAS Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił odwołującemu się T. C. prawa zasiłku chorobowego za okres od 19 września 2013 r. do 8 października 2013 r. i jednocześnie zobowiązał do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego w kwocie 9.804,80 zł wraz z odsetkami w kwocie 143,18 zł. Jako podstawę prawną zaskarżonej decyzji organ rentowy wskazał art. 17, art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. A i art. 66 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010r. Nr 77, poz. 512 tekst jednolity) oraz art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.) W uzasadnieniu faktycznym decyzji wskazane zostało, że odwołujący się jest zatrudniony w K[...]6. Organ rentowy dokonał wypłaty zasiłku chorobowego za okres od 24 kwietnia 2013 r. do 8 października 2013 r. Od 7 października 2013 r. odwołujący się podjął pracę u płatnika K[...]6. O fakcie tym organ rentowy został poinformowany przez pracodawcę ubezpieczonego K[...]6 pismem z 4 listopada 2013 r. (wpływ do organu rentowego 7 listopada 2013 r.). Wobec tego organ stwierdził, że T. C. wykorzystywał zwolnienie od pracy na podstawie zaświadczenia lekarskiego wydanego na okres od 19 września 2013 r. do 15 października 2013 r. niezgodnie z jego celem i nie ma prawa do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt [...], Sąd Rejonowy w K. oddalił odwołania T. C. od obu wskazanych wyżej decyzji.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że T. C. był równolegle pracownikiem dwóch pracodawców: K[...]5 Sp. z o.o. z siedzibą w Z. oraz K[...]6 Sp. z o.o. z siedzibą w Z. Za okres niezdolności do pracy wywołanej chorobą każdy pracodawca wypłacił T. C. wynagrodzenie za czas choroby od 10 kwietnia 2013 roku do 23 kwietnia 2013 r., a Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłacił zasiłek chorobowy od 24 kwietnia 2013 roku do 8 października 2013 roku.

W związku ze wskazaną wyżej chorobą T. C. przedłożył w celu uzyskania zasiłku zaświadczenia lekarskie stwierdzające jego niezdolność do pracy w okresie od 19 września 2013 r. do 15 października 2013 r. W decyzji z dnia 11 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił T. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 9 do 15 października 2013 r. z powodu wyczerpania okresu zasiłkowego z dniem 8 października 2013 roku.

7 października 2013 r. T. C. uzyskał od lekarza medycyny pracy zaświadczenie potwierdzające jego zdolność do pracy, które przedstawił obu pracodawcom. Pracodawcy zawiadomili ZUS Oddział w K. w pismach, które wpłynęły do Oddziału ZUS w K. 7 listopada 2013 r., że odwołujący dostarczył orzeczenie lekarskie o zdolności do pracy i że podjął pracę 7 października 2013 r. Na podstawie tych informacji pracodawców Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wydał objęte odwołaniami decyzje, zobowiązując T. C. do zwrotu nienależnie pobranego z funduszu ubezpieczeniowego zasiłku chorobowego z odsetkami, stwierdzając, że zaświadczenie lekarskie wydane na okres od 19 września 2013 r. do 15 października 2013 r. ubezpieczony wykorzystywał niezgodnie z jego celem i że nie ma prawa do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Pismami z 9 stycznia 2014 r. pracodawcy odwołującego poinformowali ZUS Oddział w K., że w pismach z dnia 7 listopada 2013 r. została wskazana omyłkowo jako dzień, w którym odwołujący się dostarczył im zaświadczenie lekarskie o zdolności do pracy i zawiadomienia o zgłoszeniu gotowości do pracy data 7 października 2013 r., gdyż odwołujący się dostarczył je pracodawcom 9 października 2013 r.

9 stycznia 2014 r. spółki K[...]5 Sp. z o.o. z siedzibą w Z. i K[...]6 Sp. z o.o. z siedzibą w Z. złożyły korektę imiennych raportów miesięcznych o wypłaconych świadczeniach i przerwach w opłacaniu składek ZUS P RSA wskazując, że okresy przerwy w opłacaniu składek trwały do dnia 8 października 2013 r.

Sąd I instancji ocenił, że brak było podstaw do kwestionowania zasadności objętych odwołaniem decyzji ZUS. Sąd wywiódł, że obowiązujące przepisy nie przewidują sytuacji, w której ubezpieczony przebywający na zwolnieniu lekarskim mógłby zrezygnować z części tego zwolnienia i po dostarczeniu pracodawcy zaświadczenia lekarza medycyny pracy stwierdzającego jego zdolność do pracy podjąć pracę zarobkową bez utraty prawa do zasiłku chorobowego za cały okres

zwolnienia. Sąd Rejonowy uznał za istotne również to, że ani odwołujący się, ani jego pracodawcy nie powiadomili Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zamiarze podjęcia przez odwołującego pracy od dnia 7 października 2013 r., a obaj pracodawcy poinformowali organ rentowy o podjęciu przez odwołującego się pracy w okresie objętym zwolnieniami lekarskimi ZUS ZLA, dopiero pismami z dnia 7 listopada 2013 r.

Apelację wywiódł odwołujący się T. C., zaskarżając wyrok w całości. Apelacja została oparta m.in. na zarzucie naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 17 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przez ich błędną interpretację, polegającą na przyjęciu, że przepisy te znajdują zastosowanie w niniejszej sprawie.

W toku postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy uzupełnił materiał dowodowy ustalając, poza okolicznościami przyjętymi przez sąd pierwszej instancji za podstawę faktyczną orzekania, że odwołujący wykorzystując zwolnienie z zaświadczenia lekarskiego ZUS ZLA, stwierdzającego jego niezdolność do pracy w okresie od 19 września 2013 r. do 15 października 2013r. i pobierając zasiłek chorobowy, zgłosił się z własnej inicjatywy 7 października 2013 r. do specjalisty medycyny pracy w Specjalistycznym Gabinet Internistycznym [...], w celu przeprowadzenia badań kontrolnych. W trakcie tej wizyty przedłożył zaświadczenie wystawione dnia 7 października 2013 r. przez ordynatora Oddziału Klinicznego Otolaryngologii Szpitala Uniwersyteckiego w K. prof. dr hab. med. J. S., stwierdzające, że leczenie odwołującego się zostało zakończone i nadaje się on do pracy na dotychczasowym stanowisku pracy. Lekarka [...] przeprowadziła badanie profilaktyczne odwołującego i w dniu 7 października 2013 r., wydała T. C. orzeczenie o braku przeciwwskazań do pracy na stanowisku prezesa zarządu.

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę w postępowaniu apelacyjnym zdecydował się przedstawić Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne sformułowane w sentencji postanowienia, ze względu na wątpliwości prawne, dotyczące zakresu podmiotowego, normy prawnej z art. 17 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159; dalej: ustawa o świadczeniach).

Art. 17 ust.1 ustawy o świadczeniach stanowi *expressis verbis*, że ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

W świetle treści przepisu oraz przepisów z art.1, 4, 6, 53 ust. 1 i art.55 ust.1 ww. ustawy świadczeniach, nie budzi wątpliwości, że zakresem podmiotowym hipotezy i sankcji normy prawnej z art.17 ust.1 objęci są na pewno ubezpieczeni - w znaczeniu, z art.1 ustawy o świadczeniach -, którzy w okolicznościach opisanych w art.4 ustawy nabyli już prawo do zasiłku chorobowego wskutek niezdolności do pracy orzeczonej w zaświadczeniu, o którym mowa w art. 55 ust.1 ustawy i którym zasiłek ten przysługuje przez wskazany przez lekarza leczącego w takim zaświadczeniu czas określony, nie dłużej jednak niż okres zasiłkowy oznaczony w art. 8 ustawy zasiłkowej.

W sensie przedmiotowym regulacja z art. 17 ust.1 ustawy o świadczeniach, dotyczy utraty (prawa do) z mocy prawa zasiłku chorobowego przysługującego za cały okres zwolnienia, do którego odnosi się zaświadczenie z art. 55 ust.1 ustawy w sytuacji, gdy „w okresie orzeczonej niezdolności do pracy” doszło do wykonywania przez ubezpieczonego pracy zarobkowej albo do wykorzystywania „w okresie orzeczonej niezdolności do pracy” zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem zwolnienia. Z art.17 ust.3 ustawy zasiłkowej wynika, że okoliczności, uzasadniające utratę zasiłku z mocy prawa nie mogą być domniemane, ale „ustala się” je w trybie określonym w art. 68 ustawy zasiłkowej.

W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że sytuacje wskazane w art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej, będące z mocy tego przepisu podstawą utraty prawa do zasiłku za cały okres zwolnienia, mają niezależny byt. Odrębną i samodzielną przesłanką utraty prawa do zasiłku na podstawie art. 17 ust.1 jest więc wykonywanie pracy zarobkowej, nawet jeżeli nie ma ono wpływu na stan zdrowia uprawnianego do zasiłku oraz wykorzystywanie zwolnienia od pracy wbrew celowi zwolnienia.

Przyjmuje się także, że *ratio legis* regulacji wynikającej z art.17 ust.1 ustawy zasiłkowej, stanowi ochrona funduszu ubezpieczenia chorobowego przed nadużyciami ze strony ubezpieczonych (Inetta Jędrasik-Jankowska, Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Omówienie, LexisNexis 2001), a także cel zwolnienia lekarskiego,

które służy odzyskaniu przez pracownika zdolności do pracy. Przyznanie zasiłku chorobowego ma zapewnić osobie ubezpieczonej środki utrzymania w okresie przebywania przez nią na zwolnieniu tak, aby nie musiała ona wykonywać w owym czasie jakichkolwiek czynności, które mogłyby opóźnić osiągnięcie celu zwolnienia od pracy ściśle związanego z orzeczeniem o niezdolności do pracy. Zasiłek chorobowy należny ubezpieczonemu niezdolnemu do pracy stanowi rekompensatę utraconego przezeń dochodu. Podejmowanie przez ubezpieczonego pracy zarobkowej, bądź też innych czynności, postrzeganych obiektywnie jako nieodpowiednie dla osoby chorej, może zatem nasuwać wątpliwości, co do rzeczywistego stanu jego zdrowia i wiarygodności zwolnienia lekarskiego, a w każdym wypadku prowadzić musi do zakwestionowania rzetelności wykorzystywania przez niego zwolnienia i tym samym do postawienia mu zarzutu nadużycia prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Dlatego analizowanemu przepisowi przypisuje się represyjny charakter, zaś pozbawienie na jego podstawie prawa do zasiłku traktowane jest, jako swoista sankcja za nadużycie prawa do tego świadczenia, czy to poprzez korzystanie ze zwolnienia lekarskiego w braku rzeczywistych podstaw do jego wystawienia, czy też z uwagi na podejmowanie działań sprzeciwiających się celowi owej instytucji.

W nakreślonym wyżej kontekście, wykonywanie pracy zarobkowej oraz wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z jego celem to dwie odrębne i samodzielne przesłanki, które z mocy art.17 ust.1 ustawy zasiłkowej powodują utraty prawa do zasiłku za cały okres zwolnienia (wskazany w zaświadczeniu z art. 55 ust.1 ustawy zasiłkowej), jeżeli wystąpiły w okresie orzeczonej niezdolności do pracy (pogląd ten jest aprobowany w piśmiennictwie: A. Rzetecka-Gil: Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Komentarz, Warszawa 2009, teza 3 do art. 17; M. Gersdorf (w:) Społeczne ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe. Komentarz, Warszawa 2012, teza 1 do art. 17).

Stan faktyczny tej sprawy i objęte apelacją orzeczenie sądu pierwszej instancji potwierdzają jednak, że w praktyce orzeczniczej ZUS oraz sądów rozpoznających sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych o zasiłek chorobowy, przepis art.17 ust.1 ustawy zasiłkowej jest stosowany jako podstawa prawna do orzekania o utracie zasiłku chorobowego za cały okres zwolnienia również w sytuacji, gdy ubezpieczony

uprawniony do zasiłku chorobowego na czas niezdolności do pracy orzeczonej na podstawie zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art.53 ust.1 ustawy podjął pracę zarobkową przed upływem okresu orzeczonej w tym zaświadczeniu niezdolności do pracy dlatego, że uzyskał od lekarza posiadającego wymaganą przepisami specjalizację i uprawnienie do orzekania o zdolności do pracy, zaświadczenie o zdolności do wykonywania pracy od daty wcześniejszej niż ostatni dzień okresu uprzednio „orzeczonej niezdolności do pracy” w związku, z którą ubezpieczony pobierał zasiłek chorobowy.

Uzasadnienie dla stosowania art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej do ubezpieczonych, którzy znaleźli się w sytuacji faktycznej odwołującego dostrzegać można w okoliczności, że literalnie sens omawianego przepis nie odnosi się wprost do ubezpiezonego, który jest niezdolny do pracy, ale do ubezpiezonego wykonującego pracę zarobkową „w okresie orzeczonej niezdolności do pracy”. Związane z konkretną osobą zaświadczenia lekarskie o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, rzeczywiście implikuje domniemanie, że osoba, której orzeczenie dotyczy jest niezdolna do pracy z powodu choroby przez okres wskazany w orzeczeniu, czyli czas, który lekarza prowadzący leczenie ubezpiezonego określił, jako niezbędny do odzyskania przez zdolności do pracy. Jakkolwiek z regulacji objętej art.59 ustawy zasiłkowej wywieść należy, że domniemanie takie może być obalone, to wynika również, że powinno to nastąpić po przeprowadzeniu kontroli prawidłowości tego orzeczenia przez ZUS (lekarza orzecznika ZUS), w trybie określonym w ustawie i przepisach wydanych na jej podstawie. Z faktem istnienia niezakwestionowanego wskutek kontroli ZUS zaświadczenia lekarskiego z art.55 ust.1 ustawy zasiłkowej wiązać należy, zatem również domniemanie faktyczne, że ubezpieczony jest niezdolny do pracy w całym okresie, którego dotyczy orzeczenie i że przez ten cały ten okres ZUS zobowiązany jest do realizacji prawa ubezpiezonego do zasiłku chorobowego. Ponieważ przepisy regulujące materię świadczeń z ubezpieczenia społecznego na wypadek choroby nie przewidują sytuacji, że ubezpieczony przebywający na zwolnieniu lekarskim w związku z chorobą może zrezygnować z części zwolnienia lub zasiłku z własnej inicjatywy, bez uprzedniego poddania kontroli jego stanu zdrowia w trybie z art. 59 ust. 1 ustawy zasiłkowej, uprawnione jest stanowisko, że ubezpieczony, który podjął pracę w okresie opisanym „w orzeczeniu o czasowej niezdolności do pracy” bez uprzedniego

poddania się kontroli, o jakiej mowa w art. 59 ustawy zasiłkowej, jest ubezpieczonym objętym hipotezą normy z art.17 ust.1 ustawy zasiłkowej.

Przeciwko dopuszczalności stosowania art.17 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa do ubezpieczonych, którzy znaleźli się w stanie faktycznym jak odwołujący się od decyzji ZUS w tej sprawie, przemawia natomiast okoliczność, że wystawienie przez uprawnionego lekarza orzeczenia o zdolności ubezpieczonego do pracy uzasadnia domniemanie, że osoba wskazana w takim orzeczeniu nie jest niezdolna do pracy z powodu choroby, co najmniej od dnia, w którym zaświadczenie z takim orzeczeniem lekarza zostało wystawione. Z art.6 i art.8 ust.1 ustawy zasiłkowej wynika, że ubezpieczony realizujący prawo do zasiłku chorobowego przyznanego (wyłaconego) mu wcześniej na podstawie zaświadczenia z art.55 ust.1 ustawy zasiłkowej, mimo że stał się zdolny do pracy przed upływem okresu oznaczonego w zaświadczeniu lekarskim z orzeczeniem o niezdolności do pracy z powodu choroby, nie jest uprawniony do zasiłku chorobowego od dnia, gdy ustała jego niezdolność do pracy z powodu choroby. Od tego dnia nie istnieje wszak ustawowa, niezbędna przesłanka realizacji prawa do zasiłku chorobowego. Ubezpieczony w takiej sytuacji nie może utracić prawa do zasiłku z mocy art.17 ust.1 ustawy zasiłkowej, z przyczyn i za cały okres w tym przepisie wskazany, dlatego że podjął pracę zarobkową w czasie, gdy posiadał orzeczenie uprawnionego lekarza, że jest zdolny do pracy, a więc, gdy nie był - w sensie faktycznym - niezdolny do pracy. Domniemanie, że ubezpieczony był lub jest niezdolny do pracy w okresie, na który przyznano mu zasiłek chorobowy może być obalone w każdym czasie. Obalić to domniemanie może ustalenie, że niezdolność taka w ogóle nie istniała albo ustalenie, że niezdolność ta ustała przed upływem okresu, na który wystawione zostało wcześniej zaświadczenie o niezdolności do pracy (z art. 55 ust 1 ustawy zasiłkowej). To ostateczne ustalenie jest podstawą do stwierdzenia, że prawo do zasiłku (a właściwie uprawnienie do jego pobierania) nie istniało (ustało) od dnia ustalonego przez uprawnionego lekarza, jako dzień ustania poprzednio orzeczonej niezdolności do pracy.

Podjęcie przez ubezpieczonego pracy zarobkowej po uzyskaniu zaświadczenia lekarskiego z orzeczeniem o zdolności do pracy (czyli o faktycznym ustaniu niezdolności do pracy) nie jest w sensie faktycznym i nie powinno być

utożsamiane z podjęciem pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy z powodu choroby, a więc nie powinno stanowić podstawy do stosowania art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej, nawet jeśli ubezpieczony na podstawie wystawionego wcześniej zaświadczenia lekarskiego o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, pobrał przyznany mu wcześniej zasiłek chorobowy, także za czas gdy był zdolny do pracy i w związku z tym podjął i wykonywał pracę zarobkową. Pobierania zasiłku chorobowego nie wyklucza ustalenia, że pracownik w okresie wymienionym w treści orzeczenia lekarskiego z art. 55 ust 1 ustawy zasiłkowej, odzyskał zdolność do pracy. Jeżeli zatem ubezpieczony podjął się wykonywania pracy zarobkowej przed upływem okresu, na który przyznano mu wcześniej zasiłek chorobowy i mimo wcześniejszego pobrania zasiłku chorobowego, dlatego, że uprawniony lekarz orzekł we właściwej formie o zdolności ubezpieczonego do pracy od określonej w zaświadczeniu daty przypadającej w okresie, za który zasiłek choroby został wypłacony, to może on być traktowany w sensie faktycznym, jak ubezpieczony, który pobrała część kwoty zasiłku chorobowego nienależnie, ale nie jest - w sensie faktycznym - ubezpieczonym wykonującym pracę zarobkową w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, która trwa. Ta okoliczność przemawia przeciwko stosowaniu normy prawnej z art. 17 ust.1 ustawy zasiłkowej do ubezpieczonych, którzy znaleźli się w sytuacji faktycznej, jak odwołujący, czyli sytuacji leżących u podstaw wydania decyzji ZUS ocenianych w tym postępowaniu.

Wskazane okoliczności i równoważność rozbieżnych konkluzji wynikających z językowej i systemowej wykładni wskazanych wyżej przepisów ustawy zasiłkowej, przy rozstrzygnięciu tak ważnej kwestii, jak realizacja gwarantowanego Konstytucją prawa do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę oraz potwierdzana w judykatach Sądu Najwyższego konieczność ścisłego stosowania przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, w którym przeważa - z uwagi na bezwzględnie obowiązujący charakter norm prawnych - formalistyczne ujęcie uprawnień ubezpieczonych, uzasadniają w ocenie Sądu Okręgowego wystąpienie o zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska w orzeczeniu rozstrzygającym przedstawione zagadnienie prawne.